

EVA NAGELKERKE

NIET

Maar dit doen
we samen, tot
het eind.

MIJN

THRILLER

DROOM

DE CRIME COMPAGNIE

KIM

Dag 1
4 oktober
Bussum

‘Zet die magnum champagne maar vast op de tafel in de serre,’ zegt Kim tegen het meisje van de catering. ‘Ik kom zo.’ Haastig baant ze zich door de overvolle woonkamer een weg naar de gang. Daar rennen minstens tien opgewonden gillende meiden rond, allemaal in een T-shirt in de kleuren van Peru’s meidenvoetbalelftal. Op de voorkant staat ‘ADIOS PERU’. Peru zelf zit op de trap en kijkt stil neer op haar vriendinnen. Aan het begin van het feest, toen iedereen was binnengekomen, had ze haar geluk niet op gekund. Opa’s en oma’s, alle burens, alle ooms en tantes, de halve schoolklas en haar hele team. ‘Dit is nog leuker dan mijn verjaardag!’ had ze gegild. Met schitterende ogen had ze het papier van de stroom aan afscheidscadeautjes gescheurd en daarna had ze zich op de enorme slagroomtaart gestort.

Kim streelt haar dochters verhitte wang als ze langs haar heen de trap op loopt. ‘Blij?’

Peru knikt, maar het lijkt niet helemaal van harte te gaan.

‘Zo meteen gaat papa zijn toespraak houden, ga maar vast naar binnen,’ zegt Kim.

‘Nee.’ Peru’s kin gaat iets omhoog. ‘Dan gaat hij me weer de kleine matroos noemen, dat vind ik stom.’

Met moeite onderdrukt Kim een glimlach. Ze is pas acht jaar

oud, maar Peru weet al precies wat ze wil en ze is niet bang om het te laten horen. Dat heeft ze van haar vader.

‘Ik heb papa gevraagd om dat niet te doen, want ik weet dat je dat niet leuk vindt.’ Het klopt niet helemaal wat ze zegt. Ze heeft alleen maar laten vallen dat Peru zich misschien iets te groot voelt om met ‘kleine matroos’ te worden aangesproken. Hopelijk heeft Rutger de hint begrepen. ‘Kom op, ga nu maar. We kunnen toch geen afscheidsspeech houden als jij er niet bij bent? En er is sushi, speciaal voor jou!’

‘Mag ik niet hier blijven? Ik wil niet alleen naar binnen. Iedereen vraagt steeds of ik mijn vriendinnen niet ga missen.’ Plotseling blinken er tranen in de donkergroene ogen van haar dochter. Treurig kijkt ze naar de sliert meiden die nu in de verste hoek van de gang op fluistertoon hun afscheidsyell staan te oefenen.

‘Natuurlijk ga je die missen.’ Kim gaat op de trede naast haar zitten. ‘Maar het is maar voor een halfjaar en dan ben je weer terug. Met een koffer vol verhalen die niemand in jouw klas heeft. En onderweg maak je...’

‘... Massa’s nieuwe vriendinnen,’ mompelt Peru. Dan zucht ze diep.

Peru’s blonde haar voelt glad aan onder haar vingers. ‘Ach, meisje van me, ik begrijp het wel. Eerst was het allemaal ver weg, en vandaag wordt het plotseling echt. Maar morgen zitten we in het vliegtuig naar Lissabon. En dan begint het! Eerst zeilen we helemaal naar Tenerife, dan kunnen we vast een beetje wennen. Als we daar zijn aangekomen, wachten we in de haven tot dat papa zegt dat de wind goed is. Weet je nog hoe hij dat weet?’

Peru zucht verveeld. ‘Ja-ha, dat heeft hij wel honderd keer verteld. We kunnen pas naar de overkant als de boter smelt.’ Ze steekt haar kin naar voren. ‘Lekker belangrijk.’

Het klinkt precies zoals Rutger dat altijd zegt. Onwillekeurig schiet Kim in de lach. Inderdaad heeft Rutger hun al een paar keer uitgebreid uitgelegd hoe het werkt met de straalstroom

waarbij ze moeten zien aan te haken. Als de wind zo warm wordt dat de boter gaat smelten, is het de passaat. En als ze die kunnen oppikken, varen ze met bakzeilwind naar de overkant. Dan is het een fluitje van een cent, volgens hem.

Al die technische details interesseren Peru niet, en als ze heel eerlijk is, merkt ze dat haar eigen gedachten ook vrij snel afdwalen als Rutger er heel diep op ingaat. Peru is vooral geïnteresseerd wanneer ze daar aan de overkant naar Disney World zullen gaan. De hele reis ziet ze als iets wat nu eenmaal moet gebeuren omdat papa en mama dat hebben besloten. Haar beloning wacht in Florida, in de vorm van al haar geliefde Disney-prinsessen, en met een beetje geluk zien ze onderweg dolfijnen. Dat is het wel zo'n beetje.

En dan nu het afscheid van haar vriendinnen. Geen wonder dat Peru nog niet staat te springen. Voor de zoveelste keer be-zweert Kim zichzelf dat ze er alles aan zal doen om de reis fijn voor haar te maken. 'Geloof me, schat, we gaan het zo gezellig hebben met ons drietjes op de boot.' Ze ziet het al voor zich, knus met zijn drieën op de U-vormige bank om de houten tafel in de kajuit. Spelletjes doen bij het zachte licht van het olielampje. Of boven in de kuip, Rutger aan het roer en Peru met haar speelgoed in de weer terwijl zij af en toe een lijn bijstelt. En wat zullen ze lekker bruin worden!

Peru kruipt dicht tegen haar aan en legt haar warme hoofd tegen haar schouder.

'Normaal is papa altijd naar z'n werk en ben jij naar school. Nu zijn we een halfjaar helemaal samen, met elkaar.' Kim slaat haar arm om de smalle schouders van Peru. 'Nou, dametje. Wacht hier anders maar op mij. Ik moet even naar de badkamer, en dan gaan we daarna samen naar binnen. Goed?'

In de badkamer is niets te horen van het geroezemoes, de glazen en de stemmen die boven de onontkoombare jazz van Rutger uit komen die uit de luidsprekers sijpelt. Met de vochtige punt

van een handdoek dekt ze haar gezicht. De zwarte halterjurk is ondanks het feit dat hij haar gespierde schouders en het grootste deel van haar rug bloot laat nog te warm. Uit de lade onder de dubbele wastafel pakt ze haar deodorant en ze rolt een paar keer onder haar klamme oksels. Daarna wrijft ze haar wenkbrauwen netjes recht. Ze zijn donker en smal, net als die van haar moeder. Ook haar iets schuin omhoogstaande groene ogen heeft ze van haar. Net jade, zegt Rutger altijd. Maar nu moet ze echt iets vrolijker kijken, anders denken de mensen nog dat ze er geen zin in heeft. Dat ze het alleen maar voor Rutger doet.

Nou, dan kennen ze haar niet! Ze staat er volledig achter, anders zou ze hier nooit mee hebben ingestemd. Alleen dit afscheid, dat is zo lastig. Vooral van haar ouders. Haar moeder die steeds net iets te opgewekt glimlacht als ze haar ziet, en op iets te luide toon verkondigt dat ze er alle vertrouwen in heeft. Terwijl in haar ogen de angst te lezen staat omdat haar dochter en haar kleindochter op een klein scheepje over de Atlantische Oceaan gaan zeilen, te midden van de haaien, de piraten en de orkanen. En dan hebben ze haar maar niets verteld over de rondzwervende zeecontainers...

Haar moeder houdt niet van water. Ze kan niet eens zwemmen. Toen ze nog op de Filipijnen woonde, is haar jongste broer verdronken. 'En toen heb ik gezworen me nooit meer in te laten met die nattigheid.' Kim heeft het haar tijdens het feest een paar keer horen zeggen tegen gasten, met een woestheid die dissonneert met haar verder zo gelijkmatige en zachte karakter. Steeds zoeken haar ogen die van Kim, alsof ze hoopt dat ze haar met haar woorden nog op het laatst van gedachten kan doen veranderen.

Kim ademt langzaam en bewust uit. Nog hooguit een uur, houdt ze zichzelf voor terwijl ze haar rode lippenstift bijwerkt. Dan is iedereen naar huis, ruimt de cateraar de zooli op en dan kan zij naar bed. Nog een uurtje stralen. Naast Rutger staan met

Peru tussen hen in, terwijl hij aan hun familie, vrienden en collega's vertelt over het fantastische avontuur, hun droom die uitkomt.

Goed, misschien niet helemaal háár droom, maar dat geeft niet. Zij wil hem steunen in alles wat hij doet. Want hoe kunnen ze ooit gelukkig zijn als ze hem in een kooitje stopt? Dit is beter voor iedereen. Rutger kan eindelijk zijn wereldreis maken en het avontuur zal hen als gezin sterker maken. Een band waar nooit meer iemand tussen kan komen. En een halfjaar is zes maanden. Dat is drie keer eenendertig en drie keer dertig dagen. Nee, een keer achtentwintig dagen in februari. Dus maar honderdeenentachtig dagen. Dat is best te doen.

Snel haalt ze de borstel een paar keer door haar gladde zwarte haar. Het wordt vast geweldig allemaal. Sinds ze de knoop twee jaar geleden hebben doorgelaten en zijn begonnen met het plannen van de reis, heeft ze de oude Rutger terug; de man op wie ze ooit stapelverliefd is geworden, maar die soms uit haar vingers lijkt te glippen door de drukte van de dag.

Steeds als ze samen boven een zeekaart hangen, in de zeilwinkel zwemvesten uitzoeken of oefenen met scheepsknoppen leggen, voelt ze dat ze dichterbij elkaar zijn dan ze in jaren zijn geweest.

Dit is nog eens iets anders dan samen de weekendboodschappen halen en koffiedrinken bij zijn vader op zondagochtend, gevolgd door de min of meer verplichte lunch bij haar ouders en daarna dan meestal een verjaardagsfeestje ergens. Praten over werk en school en de toeslagenaffaire, of over de irritante hond van de burens die sinds twee maanden elke ochtend om halfvijf begint te loeien als een sirene.

De boot is iets van hen alleen. Iets waar verder niemand iets mee te maken heeft. Steeds vaker legt Rutger zomaar even zijn warme hand tegen haar onderrug, strijkt met zijn lippen langs haar haren of knijpt zachtjes in haar dijbeen als ze naast elkaar

op de bank zitten. Zelfs als hij met zijn ogen dicht en zijn kop-telefoon op naar zijn onbegrijpelijke jazz zit te luisteren, lijkt hij zich minder te ergeren als ze hem stoort. Deze reis gaat hun relatie voor altijd bezegelen. Dit zullen ze de rest van hun leven samen koesteren. De maanden op de boot zijn van veel grotere waarde dan hun huwelijksdag elf jaar geleden, dan de ringen om hun vingers, hun handtekeningen op de trouwakte. Trouwen kan iedereen. Zes maanden door het Caraïbisch gebied zeilen op een Hallberg-Rassy van iets meer dan elf meter lang en krap drieënhalve meter breed op het breedste punt, dat doe je alleen als je honderd procent op elkaar vertrouwt. En er niet tegen opziet om die krappe ruimte dag en nacht met elkaar te delen.

Behendig schuift ze haar kleine borsten zo in haar beha dat ze wat voller lijken. Als ze Rutger niet als man had, zou ze de rest van haar leven door blijven hobbelen in de sleur waarin ze al jaren zit. Prima hoor, drie ochtenden per week werken op het kinderdagverblijf, twee keer per week volleybal en elke woensdagochtend helpen bij haar moeder. Dat avontuurlijke zit nu eenmaal niet zo in haar. Daar heeft ze hem voor nodig. Misschien is dit avontuur iets groter dan haar lief is, maar dat is juist goed, toch? Niet alles afwegen en het dan uiteindelijk toch niet doen, gewoon ogen dicht en springen. Maar nu eerst: stralen, zwaaien en dan naar bed. Met Rutger.

*

ROSALÍA

Haar buik is veel groter dan bij de andere drie kinderen. De gebloemde jurk van dun katoen spant er strak omheen, ook als ze het knoopje op haar rug losmaakt. Eenendertig weken zwanger en haar enkels zijn al zo dik dat ze haar schoenen 's avonds nauwelijks uit kan krijgen. Liever loopt ze de hele dag op de slippers van Raúl. Die zijn lekker breed en uitgelopen. Maar nu, in de spreekkamer van de dokter, knellen de leren bandjes van haar nette schoenen pijnlijk om haar opgezette voeten. Zenuwachtig knijpt ze in Raúl's hand, terwijl de dokter zijn handen afdroogt. Ze voelt het nog schrijven vanbinnen waar hij net haar baarmoedermond heeft bevoeld. Het is niet goed. Dat ziet ze aan zijn gezicht, de wenkbrauwen zorgelijk gefronst. De dokter gebaart dat ze van de onderzoekstafel af mag komen. Raúl ondersteunt haar, houdt haar arm stevig vast en schuift met zijn andere hand het krukje onder haar voeten, zodat ze de afdaling in etappes kan maken. Dan gaat ze voorzichtig op de enige houten stoel tegenover het bureau zitten. Raúl staat achter haar, zijn handen op haar schouders. Een vlieg zoemt hinderlijk om haar heen en landt af en toe op haar bezwete voorhoofd.

Ondertussen noteert de dokter van alles in haar dossier. Er lijkt geen einde te komen aan zijn geschrijf, maar ten slotte zet hij zijn bril af. 'Het is goed dat u bent gekomen, Señora Sanchez.' Hij kucht een paar keer achter zijn hand.

Rosalía knijpt haar ogen dicht. Ze wist het. Het kon niet goed gaan, deze zwangerschap. Was het omdat zij eigenlijk niet zwan-

ger had willen worden? Omdat ze wilde wachten totdat ze veilig zouden zijn?

‘Uw lichaam wil het kindje afstoten, de belasting is te groot,’ vervolgt de dokter. Dan wordt hij weer overmand door een hoest-aanval. Onwillekeurig schuift Rosalía iets naar achteren in haar stoel. Ze legt een van haar handen over die van Raúl, die nu zijn vingers wat dieper in haar vlees boort. Kan ze deze arts vertrouwen? Als ze nog in Managua had gewoond in plaats van hier in het armoedige Bluefields, was ze naar een echte gynaecoloog gegaan. In een modern ziekenhuis waar ook toeristen kwamen en de patiënten de operatiezaal levend verlieten. Wat weet deze man ervan? Alle vrouwen in dit haveloze stadje aan de zee bevallen op eigen houtje, met de vroedvrouw uit de buurt als ze geluk hebben. Niemand gaat naar een dokter, tenzij het echt niet anders kan. Als Raúl haar niet had meegenomen naar het spreekuur, had zij nu ook thuis zitten afwachten wat er zou gaan gebeuren terwijl ze steeds verder opzwol, haar ogen bijna niet open kon houden en haar hart de vreemdste sprongen maakte in haar borst.

Raúl is zo zorgzaam. Ze kent geen enkele man die zich zo om zijn meisjes bekommert als hij. Welke vader vlecht de haren van zijn dochters en heeft het geduld om elke dag na school hun verhalen aan te horen? Na hun tweede kindje dacht Rosalía dat hij misschien boos zou worden als de derde opnieuw een meisje was. Alle mannen in hun omgeving wilden een zoon. Minstens één! Maar nee, Raúl nam het tere roze kindje in zijn grote armen en liet een regen van kusjes op haar bijna doorschijnende gezichtje neerkomen. ‘*Mi niña*,’ fluisterde hij. ‘*Esa mi niña*.’ Vervolgens constateerde hij tevreden dat het meisje op hem leek. ‘Dank je, mijn liefste,’ zei hij toen hij het kindje met de grootste voorzichtigheid terug in haar armen legde. ‘Dank je voor deze prachtige dochter.’

En nu wil haar lichaam zijn ongeborn kind verdrijven, is het niet meer welkom in de plooien van haar baarmoeder. Rosalía

slaat haar ogen op naar de grijzende man achter het bureau. ‘Dokter, wat moet ik doen om onze baby te beschermen?’ Als het misgaat, vergeeft ze het zichzelf nooit.

De arts kijkt haar lang aan. Waarom zegt hij niets? Weet hij dat het een hopeloze zaak is en durft hij dat niet te vertellen? Zijn doorgroefde gelaat staat somber, maar dat was al zo toen ze binnenkwamen. Op zijn leeftijd heeft hij alles natuurlijk al een keer gezien. Met zijn vingers trommelt hij op zijn bureau. De huid en de nagel van de middel- en wijsvinger van zijn rechterhand zijn donkergeel, bijna oranje. Vandaar dat hardnekkige kuchje.

De arts leunt naar achteren in zijn stoel en zucht. ‘Het is uw vierde, dus als het ietsje eerder komt, is dat geen ramp. Maar u moet proberen om het zo lang mogelijk bij u te houden. Iedere dag, ieder uur dat het in uw baarmoeder blijft zitten, vergroot de kansen op overleven. Op een gezond leven.’

Haar adem maakt een sissend geluid als ze hem laat ontsnappen. Een gezond leven, het kan dus nog. In haar hoofd spreekt ze het mensje in haar buik toe: *Het enige wat je hoeft te doen is blijven zitten, de rest doe ik!*

‘Dokter, zeg wat ik moet doen en ik doe het.’ Raúl’s stem klinkt een octaaf lager dan normaal.

Ze hoort de machteloosheid in zijn woorden. Hij wil alles voor haar en hun kind doen, maar binnenkort moet hij weer weg. Dan staat ze er alleen voor met haar drie meiden. Alleen in deze grauwe stoffige stad waar niemand iets met haar te maken wil hebben omdat ze import is uit de grote stad. Waar vrouwen in de buurt hun hoofd schudden omdat ze haar kinderen niet op straat afranselt als ze iets verkeerd doen. Ze is anders en dat laten ze haar elke dag voelen. *Die arrogante trut uit Managua moet vooral niet denken dat ze beter is dan wij.* Ze leest het in hun ogen, duidelijk en onverbloemd. Het enige wat haar op de been houdt, is dat ze weet dat ze hier weggaan. Raúl wil het ook. Hij heeft het haar beloofd. Maar wanneer?

De arts schudt zijn magere hoofd een paar keer snel heen en weer. De losse huid onder zijn kin zwiept zachtjes mee. ‘Het is vooral uw vrouw die iets moet doen. Of liever gezegd: niets moet doen. Rust, rust en nog eens rust. Ik wil dat ze niet langer dan tien minuten per dag op haar benen staat.’

Als ze door het overvolle wachtkamertje naar de uitgang lopen, voelt ze zich iets lichter dan toen ze binnenkwamen. Het kindje is in orde. Het is aan haar om dit tot een goed einde te brengen. Alsof haar lichaam haar wil uitdagen, trekt op dat moment haar buik krampachtig samen. Van het ene op het andere moment verandert hij in een keiharde voetbal die nauwelijks ruimte laat voor adem. Geschrokken grijpt ze zich vast aan Raúl. ‘Breng me naar huis,’ fluistert ze. Met haar hand ondersteunt ze de loodzware bolling. Ze probeert de nieuwsgierige blikken van de patiënten in de wachtkamer niet te voelen en concentreert zich op het tegenhouden van de tranen die in haar ogen branden.

Niet hier, Rosalía! Geef die lui niet het plezier om je hier te zien huilen bij de dokter, met je enkels die over je schoenen puilen en je jurk die niet meer dicht kan.

Dankbaar leunt ze op de arm die Raúl om haar enorme middel slaat. Een zweetdruppel rolt tussen haar borsten naar beneden. Buiten is het nog warmer. Knipperend tegen het felle zonlicht zoekt ze in haar tas naar haar flesje water. Is ze het vergeten? Haar onderlip trilt.

‘Het komt goed, Rosalía, echt.’ Raúl legt zijn brede handen om haar gezicht. Het stompje van zijn pink aan de linkerhand rust op haar jukbeen. Zachtjes veegt hij onder haar ogen. ‘Niet huilen, alsjeblieft.’

Ze sluit kort haar ogen. Hij heeft gelijk, het lost niets op als ze hier op de stoep in elkaar stort. ‘Hoe kan ik rust houden met de meisjes in huis als jij straks weg bent?’ brengt ze gesmoord uit. ‘Ik mag niet langer dan tien minuten op m’n benen staan, zei de dokter. Maar als jij er niet bent, mag ik van geluk spreken als ik

tien minuten per dag kan zitten.’ De tranen prikken nog steeds als ze haar blik naar hem opslaat.

Raúl’s ogen zijn intens bruin. Net sterke koffie. Zijn gezicht was veel ouder geworden sinds hun eerste ontmoeting tien jaar geleden, maar zijn ogen zijn nog hetzelfde. En hij kijkt nog precies zo naar haar als toen, op dat moment dat ze in zijn watertaxi stapte. Wat was ze toen moe geweest, en hongerig. Voortdurend op haar hoede. De striemen van haar vaders riem op de achterkant van haar bovenbenen en rug herinnerden haar er de hele tijd aan dat ze van mannen geen goeds te verwachten had.

En nu is ze zwanger van Raúl’s vierde kind. ‘Blijf bij me,’ zegt ze smekend. ‘Laat me niet alleen.’ Ze klemt haar hand om zijn pols. ‘Alsjeblieft, Raúl.’

Van het ene op het andere moment verstrakt zijn gezicht. ‘Je weet dat dat niet kan. Denk aan wat er met Pedro is gebeurd.’